

**GENERALNY INSPEKTOR
OCHRONY DANYCH
OSOBOWYCH**

dr Wojciech R. Wiewiórowski

Warszawa, dnia 15 marca 2013 r.

DOLiS/DEC-314/13/17450, 17451, 17452, 17457

dot. [...]

DECYZJA

Na podstawie art. 138 § 1 pkt 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2000 r. Nr 98, poz. 1071 ze zm.) oraz art. 12 pkt 2 i art. 22 w zw. z art. 3a ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o ochronie danych osobowych (Dz. U. z 2002 r. Nr 101, poz. 926 z późn. zm.), po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego w sprawie wniosku Pani J. C., , oraz reprezentowanej przez nią, Pani B. P., o ponowne rozpatrzenie sprawy zakończonej decyzją Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych z dnia 2 stycznia 2013 r. (znak: DOLiS/DEC-1/13/22,23,25,27) odmawiającą uwzględnienia wniosku w sprawie skargi Pani B. P. oraz Pani J. C., dotyczącej przetwarzania ich danych osobowych, w tym szczególnie chronionych, przez Panią Z. P. oraz Pana W. P.,

utrzymuję w mocy zaskarżoną decyzję.

Uzasadnienie

W dniu [...] sierpnia 2012 r. w siedzibie Biura Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych Pani B. P. oraz Pani J. C., zwane dalej również Skarżącymi, wniosły do protokołu skargę dotyczącą przetwarzania ich danych osobowych, w tym szczególnie chronionych, przez Panią Z. P. oraz Pana W. P. W jej treści Pani B. P. zakwestionowała legalność przetwarzania przez ww. osoby jej danych osobowych zawartych w znajdujących się posiadaniu tychże osób wystawionych dla niej dwóch zwolnieniach lekarskich oraz recepcie, natomiast Pani J. C. legalność przetwarzania przez ww. osoby jej danych osobowych zawartych wystawionej dla niej recepcie (kopie ww. dokumentów stanowią załącznik do protokołu przyjęcia skargi wniesionej ustanie).

W celu rozpatrzenia przedmiotowego wniosku Generalny Inspektor Ochrony Danych Osobowych podjął czynności mające na celu wyjaśnienie sprawy, podczas których ustalił następujące okoliczności faktyczne.

1. Pani B. P. jako żona Pana W. P. i synowa Pani Z. P. zamieszkiwała z ww. osobami w jednym domu przy [...] w W.
2. Po wyprowadzeniu się przez Panią B. P. z ww. domu, Pani Z. P. i W. P. odnaleźli w nim dwa zwolnienia lekarskie i receptę wystawioną dla Pani B. P. oraz receptę wystawioną dla Pani J. C., będącej znajomą Pani B. P.
3. Przedmiotowe dokumenty w dniu [...] lipca 2012 r. przekazane zostały przez Panią Z. P. i Pana W. P. do Prokuratury Rejonowej W., jako wniosek dowodowy do sprawy karnej prowadzonej w wyniku złożenia zawiadomienia przez Skarżące o popełnieniu przestępstwa z art. 191 § 1 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. Kodeks karny (...) o sygn. akt [...], oraz w dniu [...] lipca 2012 r. przekazane zostały jako dowód w sprawie do Sądu Okręgowego w W., do toczącej się sprawy rozwodowej o sygn. akt [...].
4. W wyjaśnieniach udzielonych Generalnemu Inspektorowi Ochrony Danych Osobowych Pani Z. P. i Pan W. P. wskazali, iż „przetwarzanie danych osobowych, Pani B. P. oraz Pani J. C. następowało jedynie poprzez doraźne dysponowanie dokumentami zawierającymi takie dane i polegało wyłącznie na przeczytaniu pozostawionych przez w/w osoby wspomnianych dokumentów, a następnie – po stwierdzeniu ich znaczenia dla toczących się postępowań – przekazaniu tych dokumentów i ich kopii właściwym organom. Czynności na dokumentach miały więc charakter ograniczony w czasie i następowały jedynie w celach osobistych.”
5. Ponadto Pani Z. P. i Pan W. P. oświadczyli, że dane osobowe zawarte w przedmiotowych dokumentach dotyczące Pani B. P. oraz Pani J. C. nie są przez nich przetwarzane, albowiem zostały przekazane do wskazanych powyżej postępowań.

Po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego w sprawie Generalny Inspektor Ochrony Danych Osobowych wydał decyzję administracyjną z dnia 2 stycznia 2013 r. (znak: DOLiS/DEC-1/13/22,23,25,27), mocą której odmówił uwzględnienia wniosku w zakresie przetwarzania danych osobowych Skarżących, w tym danych szczególnie chronionych, przez Panią Z. P. oraz Pana W. P.

W dniu [...] stycznia 2013 r. do Biura GIODO wpłynęło pismo Pani J. C. do którego wniosek o ponowne rozpoznanie sprawy rozstrzygniętej ww. decyzją podpisany przez Panią J. C. oraz Panią B. P., a także pełnomocnictwo wystawione przez Panią B. P. upoważniające Panią J. C. do działania w jej imieniu przed Generalnym Inspektorem Ochrony Danych Osobowych. We wniosku tym Skarżące zarzuciły ww. decyzji cyt.: „(...) rażące naruszenie prawa poprzez: – naruszenie art. 35 § 1-3 k.p.a. – naruszenie art. 36 § 1 k.p.a. – naruszenie art. 27 ust. 1 i ust. 2 ustawy o ochronie danych osobowych (...) – wprowadzenie dopuszczalności »celu osobistego« jako niedopuszczalne w związku z art. 27 ustawy o ochronie danych osobowych”. Jednocześnie Skarżące podniosły, iż cyt.: ”Zarówno Z. P. jak i W. P. nie udowodnili, że przetwarzanie danych szczególnie chronionych wynikało z powyższych przypadków dopuszczonych ustawą. W związku z powyższym decyzja z dnia 2 stycznia 2013 r. jak i odmówienie uwzględnienia wniosku nastąpiło bezpodstawnie i z rażącym naruszeniem prawa. (...) Z. P. i W. P. są w posiadaniu historii choroby B. P., świadectw pracy, dokumentów działalności gospodarczej, wyników badań, legitymacji ubezpieczeniowej i innych”.

W dniu [...] lutego 2013 r. Generalny Inspektor Ochrony Danych Osobowych wydał postanowienie (znak: [...]) mocą którego stwierdził uchybienie terminu do wniesienia przez Panią J.

C. wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy zakończonej decyzją z dnia 2 stycznia 2013 r. o odmowie uwzględnienia wniosku. Ww. decyzja została doręczona Pani J. C. dnia [...] stycznia 2013 r., czego dowodem jest zwrotne potwierdzenie odbioru przesyłki poleczonej nr [...] znajdujące się w aktach sprawy. Termin do złożenia przez Panią J. C. wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy upłynął dnia [...] stycznia 2013 r. W dniu [...] stycznia 2013 r. do Biura GODO wpłynął wniosek Skarżących o ponowne rozpatrzenie tej sprawy, który został nadany w dniu [...] stycznia 2013 r. w Urzędzie Pocztowym W. [...]. Biorąc pod uwagę datę otrzymania przez Panią J. C. zaskarżonej decyzji ([...] stycznia 2013 r.) oraz datę nadania przesyłki w Urzędzie Pocztowym W. [...] ([...] stycznia 2013 r.), należy podnieść, że Pani J. C. nie zachowała wskazanego 14-dniowego terminu do zaskarżenia decyzji administracyjnej, który upłynął dnia [...] stycznia 2013 r.

W związku z powyższym Generalny Inspektor Ochrony Danych Osobowych rozpoznał niniejszy wniosek o ponowne rozpatrzenie sprawy zakończonej ww. decyzji z dnia 2 stycznia 2013 r. w zakresie wniosku Pani B. P.

Po powtórny rozpatrzeniu zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego Generalny Inspektor Ochrony Danych Osobowych zważył, co następuje.

Rozstrzygnięcie zawarte w zaskarżonej decyzji Generalnego Inspektora z dnia 2 stycznia 2013 r. (znak: DOLiS/DEC-1/13/22,23,25,27) jest prawidłowe.

W pierwszej kolejności ponownie wskazać należy na treść art. 3a ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o ochronie danych osobowych (Dz. U. z 2002 r. Nr 101, poz. 926 z późn. zm.), zwanej dalej ustawą, który stanowi, że jej przepisów nie stosuje się do osób fizycznych, które przetwarzają dane wyłącznie w celach osobistych i domowych. Przez cel osobisty rozumie się przetwarzanie danych na własny użytek, nie w związku z prowadzoną działalnością gospodarczą, działanie nieprzynoszące jakichkolwiek korzyści majątkowych. W literaturze przedmiotu za najbardziej typowe przykłady przetwarzania danych osobowych w celach osobistych wskazuje się „gromadzenie danych w osobistych notatnikach, notebookach i domowych komputerach. Jeżeli te warunki dotyczące celu przetwarzania danych są spełnione, to nie ma istotnego znaczenia, czy zbieranie, przetwarzanie dokonywane jest <<osobiście>> czy przez inną osobę. Nie ma również znaczenia sposób pozyskania danych oraz ich rodzaj, np. czy są to dane sensytywne” (J. Barta, P. Fajgielski, R. Markiewicz: Ochrona danych osobowych. Komentarz, Kraków 2007, s. 330).

Generalny Inspektor Ochrony Danych Osobowych podtrzymuje swoje stanowisko wyrażone w zaskarżonej decyzji, iż w treści przedmiotowej skargi Skarżące zakwestionowały przetwarzanie ich danych osobowych przez osoby fizyczne Panią Z. P. oraz W. P. Materiał dowodowy zgromadzony w przedmiotowej sprawie wykazał, iż proces przetwarzania wspomnianych danych osobowych Skarżących przez Panią Z. P. i Pana W. P. nie był związany z prowadzoną przez te osoby działalnością związkową czy zawodową, a osoby te pozyskały te dane osobowe i przetwarzały je jedynie w celach osobistych, w rozumieniu art. 3a ust. 1 pkt 1 ustawy. W udzielonych Generalnemu Inspektorowi Ochrony Danych Osobowych wyjaśnieniach Pani Z. P. oraz Pan W. P. oświadczyli, że „czynności na dokumentach (...) następowały jedynie w celach osobistych.”

Ponownie jedynie informacyjnie wskazać należy, iż regulacją na gruncie, której Skarżące mogą poszukiwać ochrony prawnej oraz dochodzić swych roszczeń są przepisy ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r. Kodeks cywilny (Dz. U. z 1964 r., Nr 16, poz. 93 z późn. zm.), zwany dalej Kc. Stosownie bowiem

do treści art. 23 Kc niezależnie od ochrony przewidzianej w innych przepisach, dobra osobiste człowieka, jak w szczególności zdrowie, wolność, cześć, swoboda sumienia, nazwisko lub pseudonim, wizerunek, tajemnica korespondencji, nietykalność mieszkania, twórczość naukowa, artystyczna, wynalazcza i racjonalizatorska, pozostają pod ochroną prawa cywilnego. Przepis z art. 24 ustawy Kc, gwarantuje osobie której, dobro osobiste zostało zagrożone, uprawnienie do wystąpienia z żądaniem zaniechania działania naruszającego dobro osobiste, a w razie już dokonanego naruszenia żądania, ażeby osoba która dopuściła się naruszenia, dopełniła czynności potrzebnych do usunięcia jego skutków, w szczególności ażeby złożyła oświadczenie odpowiedniej treści i w odpowiedniej formie. Jednocześnie w myśl art. 448 Kc w razie naruszenia dobra osobistego sąd może przyznać temu, czyje dobro zostało naruszone odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę lub na jego żądanie zasądzić odpowiednią sumę pieniężną na wskazany przez niego cel społeczny, niezależnie od innych środków potrzebnych do usunięcia skutków naruszenia. Natomiast art. 17 ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. Kodeks postępowania cywilnego (Dz. U. Nr 43, poz. 296 z późn. zm.), wskazuje na właściwość sądów okręgowych w rozstrzyganiu spraw tego rodzaju.

Po dokonaniu ponownej analizy materiału dowodowego zebranego w sprawie oraz w tym stanie faktycznym i prawnym Generalny Inspektor Ochrony Danych Osobowych podtrzymuje swoje stanowisko wyrażone w decyzji administracyjnej z dnia 2 stycznia 2013 r. (znak: DOLiS/DEC-1/13/22,23,25,27).

Decyzja jest ostateczna. Na podstawie art. 21 ust. 2 ustawy o ochronie danych osobowych i w zw. z art. 13 § 2, art. 53 § 1 i art. 54 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. Nr 153, poz. 1270 z późn. zm.), od niniejszej decyzji stronie przysługuje prawo wniesienia skargi do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie, w terminie 30 dni od dnia doręczenia niniejszej decyzji, za pośrednictwem Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych (adres: Biuro GIODO, ul. Stawki 2, 00-193 Warszawa).